Södermalmskyrkan, tack och adjö!

Spara som PDF

Vi vill här dela med oss av en berättelse som skrivits av en person som under en tid gick till Södermalmskyrkan i Stockholm – en församling på kartan över Trosrörelsen i Sverige. Berättelsen ser vi som en varning för de villfarelser som tydligt florerar i församlingen.

/Lennart

Södermalmskyrkan är en ganska stor församling med många olika människor från olika bakgrund. Skulle någon församlingsmedlem läsa detta, kanske denne skulle inte alls hålla med om det skrivna, men detta är i alla fall min historia.

Jag är inte uppvuxen i en kristen familj utan styrde stegen av diverse anledningar till en frikyrka. Jag hade börjat gå i Svenska kyrkan men tyckte den vara för lam. Jag tillhörde sedan Södermalmskyrkan under några år.

Så vad har då en person att säga, som aldrig varit insmetad hela sitt liv i frikyrkojargong, utan istället kommer med andra ögon och öron utifrån? Jag vet sedan tidigare, att ord som mina här, kan, om de inte direkt pekar på en eller flera olika influenser som inte borde finnas i kyrkan, väldigt lätt viftas bort av personer lojala till den typ av kyrkor Södermalmskyrkan tillhör. Det är den typ som influerats kraftigt av lärovindar som inte sprider enbart bibliska budskap. Jag vet att bl a mina ord kan anses vara sprungna av en person som "inte mår riktigt bra", eller "har en störande ande i sig". Men det finns i alla fall tre influenser som inte är bibliska i Södermalmskyrkan, nämligen *Word of Faith* (trosförkunnelsen), *G 12* samt *Latter Rain*. Personer som alltid vill vifta bort prövande frågor har svårare att undkomma dessa tre konkreta varningar.

Det är visserligen lätt att sitta på kyrkbänken och tycka och tänka istället för att vara pastor och vara fylld av ansvar. Och det stämmer att det inte finns någon perfekt församling. Men Södermalmskyrkan själv säger att man ska se upp för irrläror, alltså exakt det jag reagerat på just där.

Den första tiden

Till en början tyckte jag tiden i Södermalmskyrkan var okej, rentav rolig. Det var många nya olika intryck, en del smått oroande, men mycket var inspirerande och uppiggande. Trevligast av allt var budskapet att det finns en Gud som ser oss, hör oss och vill vårt bästa. Jag fick efter en tid reda på att kyrkan samarbetat omfattande med Ulf Ekman. Många ungdomar gick eller hade gått på Livets Ords bibelskola i Uppsala, och jag visste sedan tidigare att Ekman var kontroversiell ute i samhället. Men å andra sidan är en rejäl tro på Gud kontroversiell överhuvudtaget, så jag undrade varför man ska ta samhällets kritik på allvar. Jag hade hittills inte fått uppfattningen att Södermalm skulle vara av samma kaliber som låg till grund för kritiken samhället riktade mot Livets Ord.

Efter en tid hade jag börjat smälta alla intryck och verkligen börjat fundera över vad som predikades. Jag började se inkonsekvens i predikan, och somliga verkade må dåligt av det som sades uppifrån podiet. Jag hörde ofta med ett brett leende att församlingen inte alls var lagisk eller religiös, utan det var bara för en utomstående att komma in och känna sig omhändertagen och varmt välkommen. Man kommer mötas av kärlek, massor av kärlek, hela tiden. Jämt och ständigt kärlek. Och visst tar det tid att "bli kristen"; församlingen ska visa tålamod. Men när jag eller andra personer ställde frågor och inte förstod fick man som kallt svar att "man måste lyda". Jag fick rentav varningen att jag kunde få en förbannelse från Gud om jag inte lydde. Men vänta, tänkte jag, var är den där nådefulle och kärleksfulle Guden jag hörde talas om uppifrån podiet någonstans?! Allt jag hade gjort var att ställa en uppriktig fråga utan att leka kritisk eller anse mig veta bäst.

När jag läser i evangelierna ser jag att personer som uppriktigt och ärligt funderar över livet och vad som är rätt eller fel alltid får svar av Jesus. Svaren kan vara omtumlande, men jag ser inga förbannelser (det som plötsligt skulle välla över mig, bara för att jag inte förstod). Det finns i experimentell socialpsykologi två världsberömda fall där resultatet blivit oroande, nämligen Stanley Milgrams försök där personer instrueras att sända el genom en vad man tror är en fastspänd person, samt Philip Zimbardos fängelsemiljö där studenter skulle bygga upp en fängelsemiljö (försöket fick avbrytas), där det visade sig att vanliga personer kan på order som robotar utföra "inhumana" handlingar, bara ordern kommer från

vad personen anser vara en högre auktoritet. Den handlande tror att det man gör är rätt. En karismatisk kristen församling bör ställa sig frågan hur många personer som sväljer budskap rakt av, bara för att det är en auktoritet bakom (alltid sägs det i slutänden vara Gud - prata om auktoritet!). Men jag har ingen lust att tillhöra den skaran.

Efter en tid

Jag började undra vad församlingen menade med orden att det är i sin ordning, att det tar tid att "bli kristen". Är det i exakt samma takt man läser Bibeln och hör predikan, eller är det i den takt man till slut förstår texten och budskapen? Det är en skillnad. Det första betyder att man blir en väldresserad hund. Ordet kärlek började bli alltmer urvattnat. Jag arbetade med en kvinna som var ett imponerande föredöme, hon skvallrade aldrig, var alltid saklig i sin kritik, och hon lyssnade alltid till personer som behövde tala av sig. Hon berättade att helt främmande personer på stan kunde komma fram till henne för de hade behov att prata. Och hon tyckte om det. Men hon gick aldrig runt hela tiden och talade om för alla hur fylld av kärlek hon var, hon pratade aldrig jämt och ständigt om kärlek. Hon steg aldrig upp varje morgon för att peppa sig för att sprida kärlek.

Efter en tid sprang jag på ett begrepp som används i diverse rörelser som försöker värva medlemmar: ”Love bombing”. En ny person ska överösas med kärlek för att denne ska övertygas vilken trevlig miljö man hamnat i. Är det vad jag sprang på? Under denna tid angrep USA Irak. Många ansåg kriget vara från Gud, nu skulle minsann Saddam få se! Vem vet, kanske kriget är från Gud? Jag har ingen aning. Men det tror jag inte heller många i församlingen har. Det otäcka var att se den där ivriga glimten i ögonen hos dem som menade att kriget var från Gud. Var tog kärleken vägen? Människor kommer faktiskt att dö, och se sina nära dö. Men de ivriga kristna behövde inte stå i skottlinjen med vapen i hand. Jag såg samma glimt i ögonen när flera menade att "man måste ge sig in i politiken!". Politik är nu makt, det är ett våldsmonopol, där staten bestämmer vem som ska göra vad. Uppför sig människor inte såsom bestämt, ja då ingriper polisen och rättsväsendet - med sitt våldsmonopol. Så till dem personer som med glimten i ögat menade att man måste ge sig in i politiken skulle jag vilja ställa frågan: vad har man tänkt att göra om man har våldsmonopolet? Vi ska här ha i åtanke att Jesus nekade att bli kung över ett fysiskt rike, så därför tror jag en kristen ska vara försiktig med att drömma om politisk makt.

Hittills har denna text kanske inte varit särskilt märkvärdig, den kan kanske stämma överens med vilken annan karismatisk församling som helst i Sverige,

men jag kommer här till de tre företeelser som inte har bibliskt stöd och är svårare att negligera: Word of Faith, G 12 samt Latter Rain. Böcker av diverse predikanter som tillhör dessa läror säljs i Södermalmkyrkans bokhandel. Det kan vara böcker av Ulf Ekman, Joyce Meyer, Joel Osteen, John Bevere, mfl.

Word of Faith

BibelFokus har ett pedagogiskt material om Word of Faith (trosförkunnelsen), Livets Ord och dess irrläror, så jag behöver inte nämna särskilt mycket om detta. Jag har inte sett exakt samma manifestationer ifrån dessa läror som Lennart Jareteg beskriver, eller Sven Reichmann nämner i sin bok *Allt är inte Gud som glimmar*. Men har verkligen församlingsledningen missat Ulf Ekmans heretiska influenser? Har de missat ”vi är gudar-läran”, eller att ”Jesus fick satans natur”, eller att ”Jesu död på korset inte var tillräcklig”? Jag vet att bl a Kenneth Copeland ses i församlingen av somliga som en stor gudsman, men han hädar ju i sin undervisning! Han kommer med den absolut största frestelsen av alla, nämligen att tro att vi kan vara som Gud. Av vilken anledning detta har förbigåtts av församlingen vet jag inte, för i andra fall ska minsann olika författare granskas och deras bakgrund kontrolleras, för det kan ju vara så att personen ifråga är besmittad av någon oren ande.

Jag läste vad olika avhoppare skriver om Livets Ord, och det är hårresande historier som inte kan viftas bort hur som helst av Word of Faith-anhängare, inte om man har rent mjöl i påsen, och inte om man är inte är helt hjärntvättad (vid ett tillfälle skrattade den förre pastorn Bror Spetz på scenen och sade att visst ska man hjärntvätta medlemmar). Dessa avhoppare nämner det jag bara hörde ryktesvis innan jag gick med i Södermalm. Men församlingsmedlemmar ville inte riktigt kommentera avhopparnas berättelser, utan föll bara in i standardursäkten att antingen var Livets Ord så farliga för satan (som ju visserligen är besegrad), så han lyckades verkligen angripa och fälla personer. Eller så dök förklaringen upp att de som farit illa av Livets Ord måste mått dåligt redan från början och mot sådana härdade personer kan inte en församling göra mycket, för individen har ju trots allt ett fritt val att stå emot Gud eller att samarbeta. Intressant är att se att bl a Jonas Gardell dömdes ut under en predikan i församlingen att vara en "falsk profet". Men den förutsägbara Jonas driver inte ut några demoner, och inte heller profeterar han. Utan det gör istället karismatiska kristna. Jag har i Södermalm inte sett utslag av hela Word of Faith-teologin, men jag kan nämna vad jag märkt:

Satans makt

Man anser satan vara grundligen besegrad. Jag deltog i möten där man skulle stampa på hans huvud som tecken på vår seger. Men direkt man stiger ut på gatan utanför har han tydligen en helt otrolig makt, det gäller att liksom en slalomåkare kryssa fram mellan olika hinder och faror som lurar överallt. Att hålla på sådär är inte barnaskap.

Vår makt

Man säger att vi har fått otrolig makt av Jesus, att vi kan proklamera i våra böner, att vi kan stryka Jesu blod på det vi ansett vara värt att skydda. Likaså sägs att vi genom våra ord kan styra framtiden till det vi vill; vi talar ut i tro och därefter skördar vi det vi talat (något även Ceasar Castellano nyttjar, mer om honom senare). Men detta kräver att jag verkligen känner till Guds vilja i det fall jag sysslar med något sådant - en helt omöjlig uppgift för en människa, men inte för Gud. Jag märkte att när jag skulle leda bön med en tydlig vädjan till Jesus att han ska skapa något, reagerade närvarande direkt. Det blev tyst. Den som istället proklamerade seger över Stockholm fick däremot massvis av beröm för "styrka" i bönen.

Jag fick även se några medlemmar som hade en lista med icke frälsta personer vilka man skulle be för att de skulle komma till kyrkan. Alla skulle lägga händerna på listan och mässa fram böner på ett likformat sätt. Men då är vi inne i böneteknik, hur man liksom ska manipulera Gud, för det är ju trots allt **hans** kraft som vi talar om. Eller? Jag har svårt att se att det blir extra sprätt på bönen när jag lägger handen på det bläck som formar en annan persons namn. Men denna punkt om *Vår makt* får – i dessa sammanhang – trots allt i praktiken inte kopplas samman med den tidigare punkten *Satans makt*, för då börjar en stor del av teologin att svaja och kollapsa. De bägge punkterna måste hållas åtskilda, de får under ett samtal eller predikan inte sammanfogas och jämföras.

Ekonomiska välsignelser

Genom att ge tionde och genom att vi är Guds barn har vi otroliga instrument för hur vi kan se vår ekonomi växa. Den moraliska grunden i detta tar BibelFokus upp så pass tydligt att jag inte behöver nämna något ytterligare utöver det, utan jag tillägger enbart en liten anmärkning: de äldre personer som i en stor del av sitt liv deltagit i Södermalm borde i så fall, om alla löften stämmer, vara så mycket rikare än personerna som går på gatorna utanför församlingen. Men jag ser inte att så är fallet. Kan någon annan det?

Latter Rain

BibelFokus har även bra undervisning beträffande Latter Rain, så jag nämner inte vad detta är. Södermalmskyrkan och även Ceasar Castellano talar om att man väntar sig en "världsskörd". I de sista dagarna kommer en enorm väckelse över hela jorden och Jesus kommer först då tillbaka. Då borde detta stå någonstans i Nya testamentet, men jag ser inte ett enda spår av det, jag ser att istället kommer Antikrists välde råda över varje nation. Hur kan han göra det om det kommer en enorm väckelse?

När jag läst om Latter Rain och dess släktingar *Kingdom Dominion*, *Shepherd Movement*, med fler, slogs jag av tanken "varför känner jag igen språkbruket i Södermalm?". Varför känner jag inte igen det i somliga andra församlingar? Den kristne kommer i de sista dagarna bli en riktig "Guds soldat", utrustad rikligen med nådegåvor, och man måste leva "helöverlåtet" och bli en elitkristen. Jag är verkligen urless på dessa ord! Om vi "helöverlåtna" i den karismatiska kristna rörelsen är så otroligt fyllda av nådegåvor, varför då inte bygga en drive in-helande, där t ex ambulans och färdtjänst enkelt kör förbi en lucka, en ”helöverlåten” och utrustad kristen lägger sin hand på den behövande, och så helas denne? För det är väl helande och välstånd Gud önskar alla, precis var och en? Det är i alla fall vad predikan säger. Läror som menar att vi kommer välsignas något helt otroligt kittlar dödsskönt i kistan, köttet uppskattar dem, de anspelar på vår vilja att bli som Gud. Just därför ska man vara misstänksam mot dem!

G 12

Ceasar Castellano Image not found or type unknown Södermalmskyrkan är berömd för G 12-visionen, hämtad från pastor Ceasar Castellano i Colombia. Denne säger sig ha fått en stor vision från Gud. Gud skall helt plötsligt i denna sista tiden gett Ceasar ett dunderrecept för väckelse. Hur ska man få reda på att en viss person fått ett ord eller en vision ifrån Gud? Låt oss antaga att vi lägger undan Bibeln en stund och lyssnar till vad alla möjliga olika personer säger sig fått för ord från Gud. Exakt vad som är Guds ord, ja det skulle antagligen bli en helt otrolig röra att reda ut. Hur prövar man visionen eller ordet en viss person fått? Med vad, hur ser instrumentet ut? Jag har aldrig någonsin förrän jag snubblade in i BibelFokus och uttrycket.se fått tips hur en prövning ska gå till. En skribent i Letusreason.org - som har en hel del bra material om olika karismatiska rörelser - ställde en väldigt bra fråga: hur kommer det sig att Gud så ofta talar till just karismatiska människor eller rörelser vilka alla är inblandade i olika irrläror och har en dossier full av väl befogade misstankar om maktbegär?

Nåja, man ska i G 12 under en viss tid värva tolv medlemmar, göra dem till sina lärjungar, för att de i sin tur ska bli människofiskare. Ceasar menar att detta koncept kommer från Jesus med sina tolv lärjungar. Visst, Jesus hade tolv lärjungar, varav en avföll, men det står inte i Bibeln att dessa tolv var och en i sin tur skaffade sig tolv egna. Effekten av G 12 tycks enligt mig vara frälsning och helgelse på ett massindustriellt sätt som en industrimagnat som Henry Ford skulle uppskattat. Men alla länder och alla olika individer har olika förutsättningar. Ett land kan vara fullständigt ointresserat av Gud, och kommer verkligen en enkel princip fungera hur som helst då? En individ har kanske arbete, familj, andra vänner, och kan denne verkligen hur som helst ha tolv lärjungar? Man får visserligen stå utanför G 12, men jag märkte att de personer som väljer att stå utanför får lite underliga blickar, för det är ju trots allt ”Guds ord” man tackar nej till. Alltför många samtal handlade med tiden om G 12. Vi blev rentav uppmanade att "sälja in" (så löd orden) Södermalmskyrkan till vänner och bekanta. Evangelisation handlade om att sälja, sälja, värva, värva. Orden från en tidigare predikan jag hörde i en annan församling började ringa, de löd att det finns flera olika avgudar en kristen kan ha. Det kan faktiskt handla om församlingsverksamhet eller tillväxt.

En mycket viktig del av G 12 är en så kallad ”Encounter”. Där ska man bli befriad, möta Gud, bli upprättad. Det jag såg tyckte jag var blandat. Det innehöll somliga bra inslag, medan annat var hysteriskt. Jag är t ex tveksam att lyssna till predikan som ska ackompanjeras av kraftig musik. Vad vill man uppnå? Låt oss säga att några personer eller organisationer gör något liknande i sin verksamhet, skulle inte somliga i församlingen beteckna det för spela på känslor? Varför ska då vi syssla med det?

Samma tid talade jag med en kille jag känt sedan tonåren; han är hypnotisör idag och använder olika tekniker att bota fobier med. Jag läste en bok han använder i sitt arbete, en av den kände hypnotisören Richard Bandler. Där upptäckte jag att samma tekniker som används i Encounter även används av hypnotisörer. Hypnos är nu något som det varnas för i församlingen att vara en slags ockult teknik, men varför då nyttja dess tekniker i Encounters? Det visade sig att mina funderingar är korrekta, för Encounters är hämtade ifrån olika psykoanalytiska gruppterapier från 60-talet! När jag läser på nätet om olika Encounters ser jag samma underliga manifestationer här som när det gäller dem som farit illa i Livets Ord. Det är bizarra filmer, hysterisk musik, några deltagare skulle bränna inälvor från slaktade djur, några deltagare skulle lukta på avföring, osv. Jag ser **ingen** anledning att tro att dessa historier är påhitt, precis som när det gäller berättelserna från avhoppare från Livets ord. Efter Encounters togs det för givet

att den deltagande hade nått en ny andlig nivå, men jag kände inte alls igen mig i beskrivningarna av den nya människan.

Tack och adjö!

Tack vare Sven Reichmanns undervisning och undervisning i BibelFokus insåg jag med tiden att den församling jag besökte har påverkats enormt av läror som inte har bibliskt stöd, tvärtom. Jag insåg att Södermalmskyrkan inte är min plats! Jag började känna ett visst obehag av besöken. Jag frågade lite försiktigt vad somliga ansåg om Sven Reichmann och fick svaret att: ”han faktiskt hade tillhört Trosrörelsen men hoppat av, och nu finns det en risk för att han går runt med bitterhet man inte ska lyssna på”. Jag tyckte tvärtom när jag läste Svens bok *Allt är inte Gud som glimmar* och såg att han i boken argumenterade skickligt mot exakt somligt av det jag reagerat på. När jag idag lyssnar till Svens omfattande undervisning slås jag då och då av varningar han ger och tänker att "men detta han säger känner jag igen!". Jag känner som sagt inte igen det från somliga andra församlingar. Och undervisningen i BibelFokus och Svens undervisning ger ingen bitterhet, den ger istället uppmuntran. Många, många utslitna, helöverlåtna, karismatiska hemmasöner skulle behöva lyssna till den. Jag tror en tyngd av prestationer, alla fördömelser pga att man inte är "en god kristen" och alla "måsten" skulle släppa greppet om hjärtat då. Det talas i karismatiska kretsar i många predikningar att självfördömelse är från satan. Men varifrån kommer då självfördömelse angående det kristna livet, hur man är som kristen, var är själva källan? Den kommer ju av predikningar ifrån podiet, eller från skrifter som innehåller massvis och åter massvis av uppmaningar till ett helöverlåtet kristet liv.

I denna tid är det en god idé för en kristen att ensam på sin säng sitta och be tid Gud att han leder en rätt. Den bönen kan behövas många, många gånger!

/Barnaskap